

ОТГОВОРИ на казуса по наказателноправни науки:

1. Престъплението включва:

- обективна страна – деяние, довело до телесна повреда и последвала смърт, между които има причинна връзка;
- субективна страна – двойна форма на вина: умисъл относно телесната повреда и непредпазливост относно смъртта.

Разграничението с убийството е в субективната страна – при убийството деецът предвижда и иска или допуска смъртта на пострадалия, докато тук я предвижда, но без да я цели.

От телесната повреда престъплението се отличава по резултата – при телесна повреда липсва настъпила смърт.

2. Случайно деяние е налице, когато резултатът обективно не е могъл да бъде предвиден дори при необходимата грижа и внимание.

В конкретния случай ударът е нанесен в глава – особено уязвима зона, и е предвидимо, че може да доведе до падане и тежка травма. Следователно резултатът не е случаен, а е настъпил при непредпазливост, тъй като деецът е бил длъжен и е могъл да го предвиди, но не го е сторил.

3. Алкохолното въздействие, когато не води до загуба на способността едно лице да разбира и ръководи поведението си, не изключва вменяемостта.

То не премахва умисъла за телесна повреда, нито непредпазливостта за смъртта, но се отчита при индивидуализацията на наказанието.

Самопричиненото пиянство в практиката се оценява като отегчаващо обстоятелство, защото увеличава обществената опасност и намалява самоконтрола, освен ако не са налице други силно смекчаващи отговорността обстоятелства.

4. При признаване на фактите по обвинителния акт и липса на оспорване на доказателствата съдът може да постанови присъда по реда на съкратеното съдебно следствие, без ново събиране на доказателства.

Ако постанови осъдителна присъда, съдът задължително прилага института на редукцията на наказанието – намалява определеното наказание „лишаване от свобода“ с една трета.

Намаляването на наказанието се извършва след индивидуализацията на наказанието според общите правила.

5. След прилагане на разпоредбата за намаляване на наказанието при съкратено съдебно следствие, съдът може да приложи и института на условното осъждане, тъй като двата института не се изключват, а могат да действат кумулативно.

Това е допустимо, когато:

- след намалението наказанието „лишаване от свобода“ е до три години;
- подсъдимият е неосъждан за престъпление от общ характер;
- съдът направи положителна прогноза, че целите на наказанието могат да се постигнат и деецът може да се поправи и без да търпи ефективно наказанието „лишаване от свобода“;
- налице са разкаяние и добро поведение след деянието.

В такъв случай съдът може да отложи изпълнението на наказанието за изпитателен срок между три и пет години.